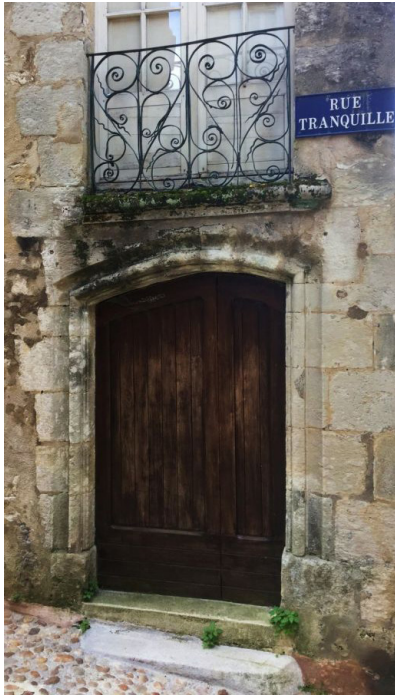

Veramerikanisering

30 juni 2022

Nomen est omen.

Het weer doet in grilligheid niet onder voor de mens. Een uur geleden kleurde de hemel nog blauw en vuurde de zon nog behoorlijk felle pijlen op ons af, nu is de lucht gevaarlijk donker en vallen er dikke druppels. Bloemen en planten halen opgelucht adem en fleuren zichtbaar op. Onder het afdak bij de keuken is het droog. Vanaf die plaats heb ik goed zicht op de tuin. De dikke druppels zijn intussen pijpenstelen geworden, maar de bomen zijn niet onder de indruk en vogels vliegen vrolijk heen en weer. Een dikke kat, die we vaker over ons terrein sloom hebben zien slenteren, schiet als een schicht voorbij. Katten houden niet van regen.

Het is geen weer om erop uit te trekken. Dus pak ik de *Sud-Ouest*, een regionale krant, die ik zo nu en dan koop om van het streeknieuws op de hoogte te blijven en begin aan een artikel over Périgueux. De autoriteiten aldaar stellen

alles in het werk, lees ik, om de leegstand van winkels in hun stad tegen te gaan. Huh? Hoezo leegstand? Daar hebben we vorig jaar niets van gemerkt.

Het stadsbestuur heeft in zijn wijsheid besloten een *stadsmanager* te benoemen, met als opdracht de hoofdstad van de Perigord op de kaart te zetten. Het is zijn taak om de plezierige provincieplaats populairder te maken bij jongeren. De stad vergrijsd en oudjes consumeren niet. De kersverse functionaris met 'frisse, moderne ideeën' ziet het als zijn belangrijkste missie - nu moet ik even slikken - een *McDonald's* te openen! Mijn lieve hemel, een *McDonald's* ! Wat een passende aanwinst voor deze historische, middeleeuwse stad met veel huizen uit de Renaissance... Wat zal de lokale horeca hier blij mee zijn...

Nauwelijks ben ik van de schrik gekomen of ik krijg een appje van een jonge hoogleraar, die een conferentie bijwoont in Straatsburg. Ze schrijft dat haar hotel naast een *Starbucks* ligt en dat maaltijdbezorgers overal in de stad op elektrische fietsen rondtoeren. Het verbaast me niks. Dat Frankrijk steeds verder veramerikaniseert, wisten we al. Dat hebben we nog eens duidelijk kunnen zien

op onze heenreis, toen we in Senlis pauzeerden, onze pleisterplaats uit voorbijje tijden. Senlis is een interessante stad met een mooie gotische kathedraal en restanten van een Gallo-Romeins amfitheater. Ze ligt in de Valois, een oude streek met een rijke historie, waarover Jean-Jacques Rousseau, Gérard de Nerval en Hella Haasse prachtige bladzijden hebben geschreven.

Behalve in het kleine, middeleeuwse centrum, dat nog authentiek is met schilderachtige vakwerkhuisen, statige herenhuizen, verscholen binnenhofjes en straten die geplaveid zijn met kinderkopjes, is *Uncle Sam* overal elders in de stad present. In de moderne winkelstraten probeert de een na de andere winkelpui de aandacht te trekken met bijzonder 'originale' leuzen als *This is the place to be*, *Fair play*, etc. Ook in deze oude koningsstad is de Angelsaksische moderniteit in snel tempo opgerukt. Veel karakteristieke kruideniertjes hebben daardoor hun deuren moeten sluiten, groenteboeren en slaggers zijn op één hand te tellen. Op straat ruik je nauwelijks meer de geur van lekker vers Frans stokbrood.

Het centrum heeft zijn charme weten te bewaren.

Senlis is geen uitzondering. Wie in Frankrijk zijn wekelijkse boodschappen wil doen, is in veel gebieden aangewezen op de gigantische supermarkten, *hypermarchés*, die men, naar goed Amerikaans voorbeeld, aan de lelijke randen van de stad heeft gesitueerd. In cafés hoor je méér Amerikaanse songs dan Franse chansons. Ook kledingstijl en gezichtsversiering veramerikaniseren: het wemelt op straat van T-shirts met Amerikaanse opdruk, sneakers, piercings en Yankee-petjes. Wie roept deze Amerikaanse hypes een halt toe? Wie maakt er een einde aan de invasie van de Amerikaanse taal en houdt de *cheeseburger* en de *chicken nugget* buiten de bistro-deur?

Intussen is in Veyrignac de lucht opgeklaard, de hemel toont zijn vertrouwd, vriendelijk gezicht. De haan van de buurvrouw kraait uit volle borst. Kikkers uit een naburige vijver zetten het op een kwaken, alsof ze jaloers zijn op zijn sonore groet. Mijn partner roept me naar het terras, waar koffie en notentaart uit de streek op me staan te wachten. Het zonnetje is doorgebroken en het notentaartje smaakt naar meer. We besluiten er nóg eentje te halen bij de *boulangerie artisanale* in de buurt en er gelijk een tochtje aan vast te knopen. Om de sfeer van het platteland op te snuiven. Die is in Veyrignac en omstreken nog authentiek Frans.